

Medicinfuglen Uddrag

4. Mødet med Karen

Januar 1992

Hun var med den tidlige morgenbåd fra Puntarenas. Der havde været en lang kø foran billetlugen, og passagertallet var højt. Hun var glad for, at hun i god tid havde skrevet til Karen og bedt hende om at reservere et værelse. Hun havde ikke fået nogen bekræftelse, men det brugte man heller ikke i Costa Rica, havde hun efterhånden fundet ud af. Efter cirka tre ugers rundrejse glædede hun sig til en rolig uge ved havet.

En tysk cykelturist kom hen til hende og snakkede. Han skulle også til Montezuma, og det var ikke første gang. Han vidste, hvor Karen boede, og lovede at vise hende det. Han ville gerne op på det øverste dæk, men var ikke tryk ved at forlade sin cykel. Hun på sin side turde heller ikke forlade sin store tunge rygsæk, så hun lovede at holde øje med cyklen, mens hun undrede sig over, hvordan man skulle bære sig ad med at stjæle en cykel om bord på båden, men selvfølgelig, man kunne jo altid skille den ad, det var måske ikke helt utænkeligt.

Det tog lidt tid for hende at komme fra borde i Paquera, og da hun nåede hen til bussen til Montezuma, var den allerede godt fyldt op. Hun havde svært ved at få løftet rygsækken ind gennem bussens smalle bagdør, men et par yderst belevne ungersvende fra Canada trådte hjælpende til og fik den halet ind og anbragt i et bjerg af rygsække bagest i bussen. Halvt begravet i rygsække lå også tyskerens cykel. Selvom alle siddepladser var besat, lykkedes det alligevel at få et lille halvt sæde på en af de bageste bænke, som hun på grund af sin spinkelhed kunne klemme sig ned på. Hun var stadigvæk meget tynd efter operationen selv nu ni år efter. Passagererne stod tæt pakket i midtergangen, bagage var kilet ind alle vegne mellem passagererne, og bagagenettet var fyldt helt op til loftet, men alle kom med.

Bussen stred sig af sted i sneglefart og klagede af og til højlydt over den hårde belastning, den blev udsat for. Det var forståeligt nok, at bussen brød sammen, men helt uforståeligt, at det først skete, efter at den var nået til Montezuma. Undervejs gjorde den holdt. En del passagerer stod af, men nye kom til, og her fik tyskeren nok. Han rev og sled i sin cykel for at vriste den ud af rygsækkenes faste greb. Han ville hellere cykle det sidste stykke. Da bussen nåede Montezuma, stod han allerede og ventede. Som lovet udpegede han Karens hus for hende. Det lå tæt på holdepladsen få skridt oppe ad det sidste lille stykke grusvej, der førte ned mod husene langs med havet. Karens hus var et hvidt træhus trukket et par meter tilbage fra vejen. "Cabinas Karen", stod der på et skilt ude ved vejen. Det var et beskedent etplanshus klemmt inde bag en stor restaurant, men det lille hvide hus havde en egen charme og venlighed, der trak det ud af skyggen og fortalte om en svunden fredelig tid, fra før turismen skyllede ind over stedet som en syndflod. Indgangsdøren var midt i huset. Fra endevæggen til højre for døren var der bygget en vinkel ud, der dannede ramme om en lille terrasse til venstre for indgangsdøren. Her stod et træbord

med en solid stol og bæk, der indbød den forbipasserende til et hvil eller en snak.

De to unge canadiere havde slået sig ned på bænken. Hun gik hen imod døren for at banke på, men blev standset.

"Der er ikke nogen hjemme", sagde de, "vi ville spørge, om der var et ledigt værelse, men der er ikke nogen, der lukker op."

"Ikke det?" Hun rynkede panden i en let undren. "Nå, men Karen kommer nok snart, jeg har reserveret et værelse, så hun ved da, at jeg kommer", sagde hun og satte sig ned for at vente.

De to brødre sad og holdt rådslagning, og så rejste de sig for at gå. "Har du lyst til at følge med ind i restauranten ved siden af og få en forfriskning?" spurgte de, "der kan vi holde øje med Karen."

Det lød som en god ide. Hun havde hverken fået vådt eller tørt den dag. Det var et problem for hende at rejse i så mange timer uden adgang til et ordentligt toilet, så hun sparede på provianten, til hun nåede frem til bestemmelsesstedet, og det var hun jo næsten nu.

Der var et mylder af turister overalt. Mange bankede forgæves på hos Karen, som lod vente på sig, og de to canadiere holdt atter rådslagning.

"Vi må hellere prøve at finde et værelse et andet sted. Du kan gå med, så kan du få lov til at stille din store rygsæk der, så du kan gå mere frit omkring."

Hun tog med tak imod tilbuddet. Det var ulempen ved at rejse rundt alene, at man aldrig kunne lade sin bagage ude af syne et eneste sekund, og hun fulgte efter de to med hele sin oppakning. Nede for enden af vejen drejede brødrene til venstre og befandt sig et øjeblik efter i samtale med ejeren af en privat værelsesudlejning. Ledige værelser var der ikke, men de tunge rygsække fik de lov til at parkere der, indtil de havde fundet et værelse. Sikken en lettelse. Hun takkede ejeren og de to brødre og begyndte at gå tilbage. Hun ville fortsætte hen ad vejen til højre, hvorfra der var direkte adgang til havet og stranden, men besluttede sig til først at gå tilbage til Karens hus for at se, om hun skulle være kommet tilbage.

En ung pige lukkede op, men desværre, Karen var ikke hjemme. Den unge pige var lige kommet og vidste hverken, hvor Karen var henne, eller hvornår hun ville komme tilbage.

"Jeg har skrevet til Karen for længe siden for at reservere et værelse til i dag", forklarede hun, men desværre, det havde den unge pige ikke fået besked om og kunne derfor ikke hjælpe hende, hvor gerne hun end ville.

Situationen begyndte at bekymre hende. Hvad skulle hun gøre? skrive en besked til Karen for at fortælle at hun var kommet og blot var gået en lille tur for at fordrive ventetiden? Hun ville ikke risikere, at Karen lejede værelset ud til en anden i den tro, at hun alligevel ikke var kommet. Hun fandt papir og blyant i sin håndbagage og satte sig ved bordet for at skrive. Den unge pige lovede at give Karen sedlen, og med lidt større sindsro gik hun ned mod stranden.

Hun drejede til højre nede for enden af vejen og stod et øjeblik efter og så ud over havbugten og den solfyldte brede tropestrand.

"Hvor er her smukt", mumlede hun betaget og gik ud af skyggen og ud på den glohede sandstrand. Hun lod blikket følge kystlinjen. Hun trængte til en dukkert, men hun var alene nu og

kunne ikke umiddelbart få øje på et ideelt sted, hvor hun trygt kunne efterlade sine ting, mens hun gik i vandet.

"Måske ovre på den anden side af bugten", tænkte hun og skulle lige til at sætte sig i bevægelse, da hun stoppede op og slog sig på panden. "Hvad i alverden tænker du dog på?" En bølge af angst jog igennem hende. "Tænk at overlade din bagage til to fremmede brødre, måske har du ikke nogen bagage længere", tænkte hun febrilsk.

Hun vendte om og skyndte sig tilbage. Med et handicap som hendes ville hun være fuldstændig hjælpeløs uden det lager af bind og specielle hudbeskyttelsesmidler, som hun havde med. Tøj kunne hun heller ikke forsvare at miste for meget af med det skrabede budget, hun var rejst af sted på. Det var i det hele taget groft uansvarligt, det, hun havde gjort.

Hun spejdede uroligt ind i den mørke korridor gennem den åbentsående dør, da hun nærmede sig, men kunne allerede på afstand ånde lettet op. Rygsækken var der, urørt.

Hun besluttede sig for at gå op til Karens hus og spørge den unge pige, om hun måtte opbevare sin rygsæk der. Den unge pige havde virket meget venlig og imødekommende.

"Ja, men kun i dag", formanede den unge pige og viftede med pegefingern foran næsen på hende.

"Tusind tak", smilede hun taknemmeligt, "jeg henter den lige, den står dernede" tilføjede hun og pegede ned mod tværvejen langs havet. Da hun kom tilbage, blev hun vist ind i en lang smal korridor, der gik midt igennem hele huset. Inden for til højre var der et depotrum, som var sikret med en hængelås. Der fik hun lov til at sætte sin rygsæk.

Hun var næppe kommet ud af døren, før hun blev indhentet af et arrigt tilråb. Stemmen, der tydeligvis var engelsk, kom fra en kraftigt bygget yngre dame, der kom stormende ud iført vandrestøvler og hikeuniform. "Du kan lige så godt finde noget andet med det samme, her kan du ikke være!"

Målløs stirrede hun på dette omvandrende vulkanudbrud.

"Goddag", sagde hun så høfligt, som hun kunne, "Jeg kommer fra Danmark, og jeg..."

"Ja, ja, der kommer så mange danskere her", afbrød vulkanen vredt, "de kommer alle med den samme historie, vi kender det, og desuden er alt optaget!"

"...og jeg har faktisk skrevet for længe siden og reserveret et værelse", fortsatte hun tilsyneladende uanfægtet.

"Ja, ja, folk skriver og reserverer, og så kommer de ikke alligevel; det kan vi virkelig ikke tage os af!"

Vreden ulmede i hende. Uanset, hvor vandrestøvlerne trykkede, så kunne man ikke behandle folk på den måde. Hun tog en dyb indånding.

"Jeg er kommet hele vejen fra Danmark for at hilse på Karen", sagde hun med fløjlsblød stemme, "og det agter jeg at gøre, uanset om der er et værelse til mig eller ej."

Hun stirrede fast på den genstridige vulkan, mens hun satte sig godt tilrette på bænken for at understrege, at hun mente det.

Med en fnysen snurrede vulkanen rundt på støvlehælen og trampede ind i huset.

Hun var ikke tryk ved situationen; noget var gået helt galt, og hvordan var hendes chancer for at opdrive et ledigt værelse nu? Længe fik hun ikke lov til at sidde og gruble, før en ung lysblond

englænder kom til syne omme bag fra huset. Han var iført gamle shorts og T-shirt, og hans lange hår var samlet i en hestehale. Han henvendte sig roligt og venligt til hende, men med samme budskab som sin landsmand før. Alt var optaget hos Karen.

Hun var stadigvæk meget vred over den usandsynligt dårlige behandling, som hun syntes, hun havde fået, men denne unge englænder ved navn Steve var da i det mindste ikke aggressiv.

"Du kender området bedre end jeg, hvor ville du gå hen, hvis det var dig?"

Det unge menneske rystede bekymret på hovedet og kunne ikke umiddelbart komme på noget, men så pegede han ned ad vejen mod en lille bod på venstre hjørne. "Prøv turistbureauet, den unge dame der kan måske hjælpe dig."

Hun rejste sig og gik ned til det lille stade.

"Det var da også uheldigt", klagede den unge turistchef, "der var ledigt i gæstehytten ude i Fincaen, men jeg har lige fulgt et amerikansk par derud. De ankom i går til hotellet overfor, men de kunne ikke holde lænnen ud, de havde ikke lukket et øje hele natten og trængte til fred og ro". Den unge turistchef fik et voldsomt hosteanfald, "det er alt det støv fra vejen, jeg kan ikke tåle det", harkedde hun.

"Hvor længe bliver det amerikanske par?"

"Åh, en fem dage, der kommer nogle andre, der skal overtage hytten om fem dage."

Omsider opgav hun håbet om at komme til at bo hos Karen og bad om hjælp til at finde et andet logi.

"Her får du ikke noget, jeg er begyndt at sende folk ud af byen", kom svaret prompte.

"Hvor langt skal man ud for at finde noget?"

"Åh, en fem kilometer."

Situationen var grotesk. Hun var afkræftet og sulten og magtede ikke at gå fem kilometer med fuld oppakning i den varme.

Efter en del snakken frem og tilbage lovede turistchefen at prøve at finde en eller anden, som kunne køre hende; selv den stedlige ordensmagt, som kom forbi i det samme, blev sat ind på opgaven.

"Giv mig et kvarter, jeg skal lige skrive en besked til Karen."

"Hvor kan jeg finde dig?"

"Jeg sidder udenfor hos Karen."

Hun havde fået den unge pige til at hente den første seddel, som hun havde skrevet til Karen; den var ikke aktuel længere. En gråbrun kat sprang op på bordet og rakte snuden nysgerrigt undersøgende hen imod hende. Hun kløede den distraet på hovedet, mens hun overvejede, hvad hun skulle skrive til Karen. Katten lagde sig ned oven på skriveblokken og begyndte at spinde og trille rundt af bare velvære. Pludselig rullede den væk, og uden at hun kunne nå at gribe den, faldt den ud over bordkanten. Forskrækket rejste hun sig og lænede sig ind over bordet for at se efter den, men den var efter alt at dømme havnet uskadet på jorden.

Da hun rettede sig op, så hun, at der i det samme var kørt en hvid varevogn hen foran huset. Døren til højre for førersædet blev åbnet, og en væver lille gråhåret dame, klædt i hvidt, sprang adræt ud af bilen og ned på vejen.

Hun holdt vejret. Det var Karen, nøjagtig som hun huskede hende fra Tv-filmen. Fuld af ærbødighed blev hun stående og så til, mens Karen hastede frem og tilbage for at bringe ståltrådsruller og en masse andre indkøb fra bilens lad ind i huset. Omsider forsvandt Karen ind i huset for sidste gang, og den hvide varevogn kørte videre. Hun begyndte at pakke sine skrivesager ned. Hun gav sig god tid, Karen skulle lige have lov til at komme indenfor først, inden hun ville forstyrre, men Karen kom hende i forkøbet. Døren gik op, og Karen stilede direkte hen imod hende med et spørgende blik.

Hun rakte hånden ud mod Karen, og med et glad smil hilste hun: "Dav, jeg hedder Kirsten". Karen lyste op i et smil, tog hendes hånd og sagde leende "Dav".

Al hendes vrede og mismod var som blæst væk.

"Jeg kan hilse fra Nepenthes" sagde hun indledningsvis for på den måde at fortælle Karen, at hun kendte til Regnskovsgruppens aktiviteter i Costa Rica, og Karen kvitterede med et glad smil.

"Ja, jeg skrev jo for længe siden og spurgte, om jeg kunne reservere et værelse hos dig, men det kan jeg forstå, at det bruger I ikke her."

Karen sukkede svagt og bøjede hovedet i en beklagende gestus.

"Næ, men når du nu kommer fra Nepenthes ...havde du skrevet, at du kom fra Nepenthes?" spurgte Karen.

"Nej, det havde jeg ikke, for denne rejse har intet med Nepenthes at gøre." Hun så på Karen med et genert smil. "Jeg rejste faktisk af sted med det formål at finde et smukt sted, hvor man kan vågne op til synet af en smuk solopgang; jeg skrev det tilmed i mit brev til dig."

Karen så på hende med sine livskloge runde øjne og sagde blot: "Du kan bo i min private hytte ude i Fincaen, hvis du da ikke har noget imod det. Der kan du bo lige så længe, du har lyst."

"Ih, jamen tak, det vil jeg da gerne, men jeg bliver nu kun en uge; jeg har flybillet til den 31. januar."

Hun anede på det tidspunkt intet om Karens Finca, og hvor den lå, eller hvad hun sagde ja tak til. Hun ville med glæde have taget til takke med den bæk, hun lige havde siddet på.

"Kom med ind; det varer lige et øjeblik, så kan vi gå derud sammen."

"Jo tak, men jeg må lige spørge dig først, om der er et sted, hvor jeg kan få noget at spise, mens jeg venter, jeg har ikke fået noget hele dagen."

Karen var lidt skeptisk. Det var ikke det bedste tidspunkt her om eftermiddagen, men da Karen kom i tanke om, at hun også selv burde have noget at spise, foreslog hun, at de kunne gå ud og prøve at finde noget sammen.

Karen førte hende gennem korridoren med værelser på venstre side. Efter depotrummet på højre side lå badeværelset med toilet og bruser efterfulgt af et åbent overdækket køkken med trådgitter mellem køkkenbordene yderst ude og tagudhænget. Køkkenet var bygget ud i en vinkel ligesom værelset i den anden ende af huset og dannede ramme om en

overdækket terrasse med et massivt træbord og bænke. Det var Karens opholds- og spisestue, og det var her, hun blev indbudt til at sidde og vente.

Fra det øjeblik kobled hun fuldstændig fra og overgav sig til nuet og Karens rytme.

Mens hun ventede på Karen, fik hun et lille indtryk af livet i huset. Det lille fredeligt udseende træhus var pludselig forvandlet til en myretue, folk gik ind og ud i en glidende strøm, ikke kun turister, men også de lokale beboere kom og gik. En kom for at drøfte nabostridigheder om placering af et elkabel, Karen skulle involveres i to unge kvinders private skænderier om retten til et værelse hos Karen, byens ordensmagt ville gerne have Karens støtte til at få sat en stopper for nattelarmen fra barer og restauranter ved at indføre fast lukketid, en ung amerikansk turist havde fået et tip om, at Karen kunne fortælle om en fjern slægtning, der havde boet i området, andre turister kom for at spørge på et værelse, de fleste fik afslag, en enkelt slap igennem nåleøjet og fik løfte om det første ledige værelse. Karen kunne vælge og vrage, som hun lystede, og hun gjorde det med stor sikkerhed efter mange års erfaring.

"Unge piger, der rejser alene, lejer jeg sjældent ud til, for så får jeg et rend her af unge mænd", forklarede Karen, "jeg foretrækker ægtepar."

Uheldigvis bankede de to canadiske brødre på hos Karen for at spørge efter danskeren. Med en utålmodig håndbevægelse blev de dirigeret gennem huset og ned til bagterrassen. Med den udsøgte høflighed, som var så kendetegnende for de to brødre, fremkom de med deres ærinde. De havde bemærket, at hendes rygsæk var væk, og ville gerne sikre sig, at hun havde den, og så ville de da også spørge, om hun havde lyst til at gå med ned i baren for at få en drink. Hun takkede for deres betænksomhed, men sidde på en bar og drikke var ikke lige det, hun havde allermest lyst til, og de to brødre bukkede let og trak sig tilbage. Hun sad tilbage og undrede sig over, hvad interesse de kunne have i at sidde på en bar med en kone, som næsten kunne være deres mor. Måske snød hun lidt ved en overfladisk betragtning. Det halvlange hår var stadigvæk lysblondt, og det store væggtab fik hende nok til at se yngre ud, end hun var, uden at hun virkede hærget.

"Så kan vi godt gå". Karen var klar, sådan da. Ude på græsset fangede en vandslange Karens opmærksomhed.

"Det er mærkeligt med den her vandslange; der vil ikke komme vand ud af den, der må sidde et eller andet fast indeni. Ved du, hvordan man får sådan noget ud?"

"Næ, ikke umiddelbart, måske skulle man prøve at vende slangen og se om det kan presses ud den modsatte vej."

Det skulle lige afprøves, men lige meget hjalp det. "Jeg bliver nok nødt til at købe en ny." Karen rullede slangen sammen og bar den om bagved. "Vi må hellere se at komme af sted."

Og af sted gik de, ivrigt snakkende, den ene mere optaget end den anden af at lære den anden at kende og drøfte store og små ting i livet. De gik til højre nede for enden af vejen og

fortsatte hen langs stranden. Snart lagde hun knap nok mærke til omgivelserne. Det var så nemt at snakke med Karen.

"Ih, du kender allerede Costa Rica bedre end jeg, sådan som du har rejst rundt. Du er ikke bange for at rejse alene?"

"Nej egentlig ikke, men det er anstrengende, man skal hele tiden være på vagt, og havde jeg ikke været det, gik jeg nok ikke her nu; jeg er sluppet heldigt fra tre røverforsøg indtil videre."

"Det må jeg nok sige, hvor var det henne?"

"Første gang var i San José. Ja, nu skal du bare høre.

Jeg gik rundt inde i centrum. Der var masser af mennesker. Helt ubevidst registrerede jeg et højt fløjt bagfra, og umiddelbart efter så jeg en lille tæt mand træde ud af en port foran mig og spejde efter noget bagved mig. Da jeg havde gået lidt, blev jeg opmærksom på en lang tynd "bønnestage" ved siden af mig – duknakket og sortsmudsket gik han der i nøjagtigt samme tempo som jeg og så meget tilfældig ud. Så begyndte alarmklokken at ringe, og rent instinktivt vendte jeg mig om og stod et kort sekund ansigt til ansigt med den lille tætte mand. Han havde blikket stift rettet mod min lille rygsæk, og det var tydeligt, at han følte sig afsløret, men jeg lod, som om jeg var stoppet op for at se på noget i et butiks-vindue. Han forsvandt, og jeg så ikke mere til ham, men ud gennem øjenkrogen så jeg 'bønnestagen' stå lidt længere fremme med ryggen mod en forretning og kigge interesseret på trafikken....

© Krista Dam